

Výuka mučení: Smrt a odkaz Dana Mitrionea

 original.antiwar.com/bretta_wilkins/2020/08/10/teaching-torture-the-death-and-legacy-of-dan-mitrione

Bretta Wilkinse

11. srpna 2020

V pondělí 10. srpna 1970 v temnotě před úsvitem bylo na zadním sedadle ukradeného kabrioletu Buick v klidné rezidenční čtvrti Montevidea, uruguayského hlavního města, objeveno kulkou zasažené tělo Dana Mitrioneho. Právě mu bylo 50 let a nedávno nastoupil do nové práce snů, ačkoli to bylo tisíce mil od jeho domova v Richmondu v Indianě. Kdo byl Dan Mitrione a jakou práci dělal v Uruguayi, která ho dovedla k tak brzkému a násilnému konci?

Jak se studená válka vyhrotila, jedním ze způsobů, jak vláda Spojených států bojovala proti komunismu v zahraničí, byly programy zahraniční pomoci. Jednalo se o oblíbená vozidla pro Ústřední zpravodajskou službu a další americké vměšování. Dan Mitrione, veterán námořnictva a bývalý velitel maloměstské policie z Indiany, vstoupil do jedné takové agentury, International Cooperation Administration, v roce 1960. Následující rok byla ICA pohlcena Agenturou Spojených států pro mezinárodní rozvoj, která kromě své deklarovaným posláním poskytovat pomoc rozvojovým zemím, se celosvětově proslavila svou úlohou pomáhat brutálním diktaturám potlačovat, mučit a vraždit nevinné muže, ženy a děti po celém světě.

Brazilská brutalita

Mitrioneho první místo bylo v Belo Horizonte v Brazílii, kde pracoval na programu policejní pomoci pro Úřad veřejné bezpečnosti USAID. OPS vycvičení a ozbrojení přátelští – čtete antikomunisticky – latinskoameričtí policisté a bezpečnostní důstojníci. Zdánlivě to mělo policii naučit, jak být méně zkorumpovaní a profesionálnější. V praxi fungovala jako zástupce CIA. Pokud jde o její mateřskou organizaci, jeden bývalý ředitel USAID, John Gilligan, později připustil, že byla

„odshora dolů infiltrována lidmi ze CIA“. Gilligan vysvětlil, že „myšlenkou bylo zasadit dělníky do všech druhů činností, které jsme měli v zámoří; vláda, dobrovolníci, náboženské, každý druh“.

Před Mitrioneovým příjezdem bylo standardním operačním postupem brazilské policie ubit podezřelého téměř k smrti; pokud mluvil, žil, pokud ne, dobře... Pod Mitrioneovou kuratelou zavedli důstojníci rafinované mučící techniky čerpané ze stránek KUBARK, instruktážní příručka CIA popisující různé fyzické a psychologické metody, jak zlomit vězněvu vůli bránit se výslechu. Mnohé ze zneužívání v KUBARKu se později staly známými světu jako techniky „vylepšeného výslechu“ používané během americké války proti terorismu: dlouhodobé omezování nebo námaha, mučení „bez dotyku“ (stresové pozice), extrémní teploty, chlad nebo vlhkost a deprivace nebo drastické omezení jídla nebo spánku. KUBARK také zastřešuje použití mučení elektrickým proudem, oblíbeného nástroje brazilské i uruguayské policie pod vedením Mitrioneho.

Jedno z nejznámějších brazilských mučících zařízení za Mitrioneova úřadu bylo známé jako lednička, malá čtvercová krabička sotva dost velká, aby se do ní vešla shrbená lidská bytost. „Lednička“ byla vybavena topnou a chladičí jednotkou, reproduktory a stroboskopy; jeho použití přivádělo mnoho mužů k šílenství. Za Mitrioneho vymyslela brazilská policie novou mučící techniku nazvanou „Socha svobody“, při níž byli vězni v kápích nuceni stát na plechovce od sardinek s ostrými hranami a držet těžké předměty nad hlavou, dokud nezačali vyčerpáním kolabovat. bodové silné elektrické výboje by je přinutily vzpřímit se.

Mitrione byl v roce 1962 převelen do Ria de Janeiro, kde cvičil obávané šokové jednotky ministerstva politického a sociálního pořádku v potlačování disentu a demokracie. V této roli pracoval během vojenského převratu v roce 1964 podporovaného USA která svrhla demokraticky zvoleného antikomunistického prezidenta João Goularta, který se dopustil smrtelného hříchu obhajování umírněně prerozdělovací hospodářské politiky. Převrat zahájil dvě desetiletí

brutální vojenské diktatury. Do konce desetiletí vycvičila USAID více než 100 000 brazilských policistů. Během tohoto období vojenská diktatura zavraždila stovky disidentů a mučila tisíce dalších, mezi nimi i marxistickou studentku jménem Dilma Rousseff, která byla o půl století později zvolena první brazilskou prezidentkou.

Přesun do Montevidea

V roce 1969 byl Mitrione jmenován hlavním poradcem OPS pro veřejnou bezpečnost v Montevideu v Uruguayi, kde nahradil Adolpha Saenze, typického studeného válečníka, který dříve vedl operaci, která lovila a zavraždila Che Guevaru v Bolívii. Mitrione přijel uprostřed kolabující ekonomiky, dělnických stávek a studentských protestů do země kdysi známé jako Švýcarsko Jižní Ameriky pro svou vysokou úroveň ekonomického rozvoje, svobody a stability. Během působení Mitrione v Montevideu došlo k militarizaci uruguayské policie, stále se zhoršujícím státním represím a nárůstu moci a brutality obávaného Národního ředitelství pro informace a zpravodajství, což je národní bezpečnostní agentura odpovědná za eskadry smrti, které brzy fungovaly beztrestně.

Na krajní levici vzbouřenci z Hnutí národního osvobození, běžněji známí jako Tupamaros, rostli na síle a popularitě a přiváděli vládu do rozpaků svými odvážnými městskými únosy a dalšími útoky.

Tupamaros, pojmenované po inckém revolucionáři Túpacovi Amaru II. – který vedl velké povstání v 18. století proti genocidní španělské říši v Peru – a inspirované kubánskou revolucí, vedl organizátor zemědělské práce Raúl Sendic. Na rozdíl od jiných latinskoamerických partyzánských skupin se vyhýbali krveprolití, kdykoli to bylo možné, a až do srpna 1970 nikdy nezabili žádného ze svých vězňů.

Relativně zdrženlivá vzpoura Tupamarů zpočátku vyvolala širokou podporu veřejnosti. Ale jak ruka vlády ztěžkla, rostly i útoky rebelů. Jen o pár let dříve si americký velvyslanec posteskl nad „uvolněným postojem“ uruguayské vlády ke komunistům. To by se pod

Mitrionem změnilo. OPS dovážela sledovací technologie a kulometry a zároveň posílala „penetrační agenty“, aby infiltrovali Tupamaros a shromáždili informace o jejich vůdcích, členech a sympatizantech, včetně Josého Mujicy, který stejně jako Rouseff v Brazílii podstoupil věznění a mučení, než byl nakonec po desetiletí zvolen prezidentem své země. později.

Výuka mučení

Zesnulý americký novinář a autor AJ Langguth připsal americkým poradcům vedeným Mitrionem zásluhy za zavedení „vědeckých metod mučení“ do Uruguaye. Ty zahrnovaly psychologické mučení, jako je přehrávání nahrávek křičících žen a dětí a vyprávění vězňů, že byli mučeni jejich příbuzní, až po tradičnější techniky mučení, jako jsou elektrické šoky aplikované pod nehty a na genitálie. Podle Manuela Hevie Cosculluely, kubánského dvojitého agenta, který infiltroval CIA a strávil roky ve stanici Montevideo agentury, Mitrione řekl , že klíčem k úspěšnému výslechu je aplikovat „přesnou bolest, na přesné místo, v přesném množství k dosažení požadovaný efekt."

"Předčasná smrt znamená selhání technika," řekl Mitrione Hevii .

"Musíte jednat s efektivitou a čistotou chirurga a dokonalostí umělce." Mitrione kráčil na velmi tenké hranici mezi chirurgickým a sadistickým, když dodal: „Když dostanete, co chcete, a já to vždy dělám, může být dobré sezení trochu prodloužit, abyste použili další změkčení, ne vytahovat informace hned. ale pouze jako politické opatření, k vytvoření zdravého strachu."

Aby mohl Mitrione vybudovat dokonalou podzemní učebnu, ve které bude učit své uruguayské studenty nástrojům a technikám jejich mučivého řemesla, odhlučnil suterén svého domu v Montevideu. Testoval její integritu tím, že pouštěl havajskou hudbu nebo nechal asistenta střílet z pistole z místnosti, zatímco poslouchal z různých míst mimo domov. Hevia tvrdil, že právě tam Mitrione vycvičil uruguayskou policii k mučení pomocí „žebráků z předměstí

Montevidea“, což je praxe, kterou vypiloval k dokonalosti, když byl umístěn v Brazílii. "Neproběhl žádný výslech, pouze demonstrace různých napětí na různých částech lidského těla," řekla Hevia.

Kubánc tvrdil, že Mitrione osobně umučil čtyři žebráky k smrti ve svém žaláři na míru. To odpovídá historickému vzoru: Na notoricky známé americké armádní škole v Americe (SOA), která se tehdy nacházela v Panamě, dohlíželi američtí lékaři na kurzy mučení, při nichž byli bezdomovci unášeni z ulic Panama City a používáni jako lidská pokusná králíci. Podle jednoho bývalého instruktora SOA dotazovaného v oceňovaném dokumentárním filmu *Inside the School of the Assassins*, „Přivedli lidi z ulic na základnu a odborníci by nás trénovali, jak získávat informace mučením... Měli amerického lékaře..., který by studenty učil... [o] nervových zakončeních těla. Ukázal by jim, kde mučit, kde a kde ne, kde toho jedince nezabijete.“

"Zvláštní hrůzou kurzu byla jeho akademická, téměř klinická atmosféra," řekl Hevia, který Mitrione popsal jako "perfekcionista" a "chladně výkonného." Aby bylo možné oběti zasáhnout elektrickým proudem, Mitrione experimentoval s jemnými drátky, které se daly zasunout mezi zuby a do dásní. Zatímco některá mučení, na která dohlížel, byla skutečně novátorská, jiná byla všechno, jen ne klinická, jako když na tři dny připravil odboráře o vodu, než mu dal vypít hrnec s vodou smíchanou s močí .

Hevia řekla *New York Times*, že Mitrione nebyl žádný nepoctivý agent. Spíše „reprezentoval program americké mise“ v Uruguayi. "Mitrione pouze prováděl politiku," trval na svém Kubánc. Pro Spojené státy během studené války nebylo mučení odchylkou od normy, bylo *normou* , *od vesnic jižního Vietnamu, kde byly během programu Phoenix* „neutralizovány“ desítky tisíc civilistů, až po některé z nejprestižnějších nemocnice a výzkumná zařízení v Severní Americe, kde snad tisíce mužů, žen a dětí, z nichž mnozí byli nevědomky, byli vystaveni mučivým experimentům během Projektů MK-ULTRA a dalších programů kontroly mysli a chování.

Pro Uruguay bylo divoké mučení odchylkou od normy v národě, který byl kdysi považován za vzor demokracie. Ale došlo k takovým nehoráznostem, že uruguayský senát byl nucen to prošetřit. Dospěl k závěru, že mučení se stalo „normálním, častým a obvyklým“ a že běžné techniky používané k mučení vězňů, včetně těhotných žen, zahrnují elektrické šoky do genitálií, pomalé stlačování varlat, elektrické jehly pod nehty a pálení cigaretami. Filmař Eduardo Terra popsal, že je denně vystavován „ponorce“, ve které se vězeň málem utopí v nádrži s elektrifikovanou vodou, často plné moči, zvratků nebo výkalů. Victor Paulo Laborde Baffico, bývalý uruguayský námořní zpravodajský důstojník, později odhalil že „ponorka“, mučení elektrošoky a to, co by se později nazývalo waterboarding, to vše se naučili uruguayští vojenští důstojníci ze stránek amerických příruček o mučení.

Uneseno, zabito

O několik let později Raúl Sendic řekl *New York Times*, že Mitrione se stal terčem kvůli jeho přímé úloze při výcviku policie v mučení a při odvetě za zabití studentských demonstrantů. Korpulentní Středozápadní obyvatel byl unesen, když 31. července 1970 opustil svůj domov na předměstí Carrasco. Někdy během únosu nebo krátce po něm byl Mitrione střelen do ramene. Jeho vězňitelé zacházeli – a omluvili se za to - poranění. Tupamaros požadovali propuštění 150 svých uvězněných kamarádů výměnou za bezpečné propuštění Mitrioneho. Ačkoli veřejné stanovisko administrativy Richarda Nixona bylo, že nevyjednává s teroristy, americký prezident naléhal na uruguayského prezidenta Jorgeho Pacheca Areca, aby „nešetřil úsilí“ a zajistil bezpečný návrat jak Mitrione, tak Dr. Clauda Flya, uneseného amerického zemědělského poradce. Fly utrpěl srdeční infarkt, když byl ještě v zajetí v březnu 1971 a byl převezen nejprve k kardiochirurgovi a poté do místní britské nemocnice a svoboda.

"Nešetříme úsilím" zahrnovalo hrozbu ze strany Pachecova režimu popravit 150 vězňů a jejich příbuzných. Přesto uplynulo 10 dní, mezi nimi i Mitrioneovy 50. narozeniny 4. srpna, bez pokroku. Nahraný

rozhovor mezi Mitrione a jeho vězňiteli ukazuje, že oba si nebyli jisti, ale zjevně doufali v osud prvního z nich. Když se Mitrione zeptá, jak dlouho bude trvat, než bude osvobozen, jeden z jeho únosců řekne, že vláda vyvine nátlak. "Myslíme si, že jsi velmi důležitý," říká na pásce. "Doufám, že si to někdo myslí," odpovídá Mitrione.

Tupamaros vydal sedm komuniké před popravou Mitrione. Jeho tělo bylo objeveno 10. srpna ve 4:15 v zadní části toho Buicku. Byl dvakrát střelen do hlavy a jednou do srdce a zad. Sendic, bývalý vůdce Tupamaro, vždy trval na tom, že rebelové nechtěli Mitrione zabít a že jeho smrt byla nešťastným výsledkem zhroucení komunikace poté, co úřady zajaly vůdce Tupamaro, kteří nebyli schopni říct jeho únoscům, co s ním mají dělat. Na druhou stranu Eladio Moll, bývalý uruguayský kontradmirál a šéf zpravodajských služeb během diktatury, později prozradil, že američtí představitelé řekli státním bezpečnostním silám, aby po výslechu popravily vězně Tupamaro, protože si „nezasloužili žít“.

V USA byl Dan Mitrione oslavován jako hrdina. Mluvčí Bílého domu Ron Ziegler chválil jeho „oddanou službu věci mírového pokroku“ jako „příklad pro svobodné lidi na celém světě“ a označil ho za muže, který „ilustroval nejvyšší principy policejní profese“. Pro svou ženu to byl „dokonalý muž“. Jeho dcera ho nazvala „velkým humanitářem“. Frank Sinatra a Jerry Lewis dokonce uspořádali 29. srpna benefiční koncert pro jeho truchlící rodinu – Mitrione měl devět dětí – v jeho rodném městě Richmond v Indianě.

Smrtící dekáda

Ve dnech a týdnech po vraždě Mitrioneho američtí představitelé popřeli, že by mučil uruguayské vězně. Alejandro Otero, ambiciózní šéf policejní rozvědky, tvrzení USA vehementně vyvrátil. Otero rezignoval poté, co se dozvěděl, že Mitrione mučil jeho přítelkyni, ženu, která údajně sympatizovala s rebely. Dny po Mitrioneově smrti

Otero obvinil Američana a jeho násilné metody z rozdmýchávání plamenů povstání Tupamaros. "Do té doby používali násilí jen jako poslední možnost," řekl.

Nové desetiletí bylo jedním ze stále násilnějších státních potlačování disentu v Uruguayi. V roce 1972 nový prezident Juan María Bordaberry vyhlásil stav „vnitřní války“ a Tupamaros byli brzy zničeni, když vláda eskalovala své represe a mučení. Kongres byl rozpuštěn, byla prosazena úplná cenzura a byly zakázány politické strany, odbory a studentské skupiny. Během tohoto období pravicové vojenské diktatury mnoha jihoamerických zemí rozšířily operaci Condor, kampaň koordinovaného státního terorismu a represí „špinavé války“, při níž byly zabity desítky tisíc lidí a další statisíce byly uvězněny. za jejich skutečné nebo domnělé politické přesvědčení.

Podle Amnesty International v polovině 70. let nejméně 6000 lidí byli drženi jako političtí vězni v Uruguayi, zemi s méně než 3 miliony lidí. To je ekvivalent dnešních 728 000 lidí ve Spojených státech. "Každý Uruguayec byl vězněm kromě žalářníků a vyhnanců," řekl Eduardo Galeano, mezinárodně uznávaný uruguayský autor, který uprchl ze své vlasti během nejhoršího útlaku. Trvalo další desetiletí, než byla obnovena demokracie, političtí vězni jako Mujica byli osvobozeni a vyhnanci jako Galeano se vrátili domů. Většina porušovatelů lidských práv z let diktatury má dnes kodifikovanou imunitu, ačkoli Bordaberry zemřel v roce 2011, když si odpykával 30letý trest za vraždu a nucené zmizení disidentů během operace Condor.

Mitrione's Tortured Legacy

Zatímco Kongres zrušil program OPS v roce 1974, jeho různé mise byly pouze převedeny na jiné agentury, včetně Drug Enforcement Administration a FBI. USAID, která pomohla financovat pašeráky opia v Laosu, nucenou sterilizaci asi 300 000 domorodých peruánských žen, salvadorské eskadry smrti a guatemalskou genocidní armádu, pokračuje v provozu – a rozvrací – dodnes.

Přestože je Dan Mitrione už půl století mrtvý, jeho odkaz žije dál ve slovech a skutcích nové generace amerických mučitelů. Mnoho psychologických a „bezdotykových“ mučení, které propagoval a praktikoval, vedlo k „vylepšeným výslechovým technikám“ americké války proti terorismu, Guantánamu a „černým místům CIA“.

Mitrioneův metodický přístup k mučení – „předčasná smrt znamená selhání technika“ – se odráží ve slovech nekajících mučitelů z Bushovy éry a jejich obhájců, jako jsou John Yoo, Bruce Jessen, James Mitchell, Gina Haspel a protiteroristický právník CIA Jonathan Fredman, který s mitrionským chladem instruoval armádu, že „pokud zadržený zemře, děláte to špatně“.

Mnoho zadržených *zemřelo* ve vazbě v USA, přičemž desítky jejich úmrtí považovali američtí vojenští činitelé za zločinné vraždy nebo je považovali za vraždy. Dan Mitrione by to neschválil. Naprostá nedbalost jejich smrti by jistě urazila jeho klinickou citlivost.

Brett Wilkins je šéfredaktorem amerických zpráv v Digital Journal. Jeho práce se sídlem v San Franciscu pokrývá otázky sociální spravedlnosti, lidských práv a války a míru.